

Dir les coses pel seu nom

“E n un món inundat d'informació irrellevant, la claredat és el poder”. Així comença l'obra imprescindible de Yuval Noah Harari *21 lliçons per al segle XXI*. De fet, no és només desitjar entre allò que és rellevant i allò que no ho és. L'important és dir les coses tal com un les pensa. Els nostres són uns temps estranys, segurament perquè les opinions pròpies costen d'expressar. Opinar fa por. És aquella por al què diran, la por que alguns no tinguin pietat per esbudellar les idees legítimes que qualsevol persona ha de poder expressar en una societat democràtica.

En aquests temps de *fast politics* i política feta a base de titulars i de tuits estridents, no abunden les reflexions a fons sobre el sentit de pertinença a un espai polític. Tampoc abunden els reconeixements, l'autocrítica i el respecte pels altres. Avui és ben agosarat i gairebé revolucionari reivindicar el diàleg i el pacte polític amb persones que puguin tenir una visió radicalment contraposada a la nostra sense que això signifiqui renunciar a les pròpies conviccions; reivindicar aquella frase tan nostra de “parlant la gent s'entén”; reivindicar la defensa de la política sense complexos al servei d'allò que sigui útil per a les persones, per a les nostres institucions i per a la llibertat individual i col·lectiva; reivindicar projectes que solucionin tants dels reptes que la societat catalana actual té avui: l'atur, la immigració, el canvi climàtic, el sistema educatiu, la feina de qualitat, l'habitatge, el creixement econòmic, el futur dels joves, les desigualtats socials.

Els experts en ciència política descriuen un fenomen típic de les democràcies liberals i que també s'aplica a Catalunya, que és la possi-

MARTA PASCAL

SENADORA DEL PDECAT

bilitat que una determinada oferta electoral o partit polític no tingui un mercat electoral a qui adreçar-se. Però crec que val la pena que ens ho preguntem a l'inrevés. ¿Existeix el risc, a la Catalunya del 2018, que un segment important de la societat catalana es quedi sense opció electoral? La pregunta és estimulante. I la pregunta requereix la descripció d'aquest segment electoral com una porció de votants que no té res a veure amb les tradicionals clivelles de l'esquerra i la dreta, del més o menys nacionalista i de la visió agressiva, efimera i barroera de la política que es va consolidant a casa nostra i arreu del món.

Som en temps en què sembla que s'imposa la simplicitat, el reduccionisme i la flexibilitat política i electoral. Tres elements que precisament mai s'han associat als partits polítics, però soc del parer que aquests són eines necessàries per fer acció política i que ser-ne militant és un exemple de compromís i no pas un motiu per amagar-se'n. Per això vam fer el Partit Democràtic (PDECat), per ser a l'avantguarda del canvi polític que estem vi-

Avui fa quaranta-quatre anys que es va fundar Convergència Democràtica de Catalunya (CDC)

vint, per fer-hi convergir gent ben diferent i per reivindicar la política com un valor irrenunciable. Aquest és un projecte perfectament viable si és capaç, que estic convençuda que ho serà, d'expressar-se amb tota la seva força des de la centralitat política i ser útil als ciutadans. Es pot fer política perseguint ideals, amb el rigor intel·lectual i polític que s'espera dels qui volen liderar grans projectes, posant les ambicions del país al davant de tot, assumint errors, allunyant els apriorismes ideològics i amb respecte per a tothom.

Malgrat que a alguns els pugui semblar impossible, tot això és defensable des d'un sobiranisme inclusiu, de suma i no de resta, de ser més i no menys, de convèncer i de no imposar, de poca estridència, molt resolutiu i de lluita incansable perquè presos i exiliats polítics puguin tornar a casa.

Tot això ho escric avui amb plena consciència de no haver-ho fet ahir i convençuda que no podia esperar a demà. Per què? Doncs perquè avui fa quaranta-quatre anys que es va fundar Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). Ho escric no només pensant en tots aquells que van defensar públicament aquestes idees. Sobretot ho escric pels centenars de milers de persones anònimes que s'hi van emmirallar, que observen el terme *convergent* amb un sentit de pertinença, com una manera de fer i de ser, però sobretot d'entendre la política i el país.

Un dels nostres poetes universals, J.V. Foix, ho va escriure amb una gran delicadesa fa gairebé 80 anys: “M'exalta el nou i m'enamora el vell”. Allò que érem i allò que volem ser, adaptat al segle XXI, és perfectament compatible. No ens ha de fer por reivindicar-ho. Dir el que un pensa sempre val la pena. Recuperar la política també. I Catalunya ho necessita

La política és cosa de dones

M. ÀNGELS CABRÉ

ESCRITORA I DIRECTORA DE L'OBSERVATORI CULTURAL DE GÈNERE

❖ Fa gairebé dos anys que la primera Women's March va tenir un efecte catalitzador sobre moltes dones. Va servir perquè 5 milions de persones –el 99% de sexe femení– sortissin al carrer arreu del món per mostrar la seva indignació contra la indignitat que representa que un masculista, homòfob i xenòfob governi els Estats Units; va servir perquè es passegessin lemes com “*Power & Equality*” o “*Pelea como una chica*”; i va servir també perquè moltes dones prenguessin consciència que cal passar a l'acció, en concret a l'acció política.

❖ La trista experiència recent que hem tingut a casa nostra ens confirma que les batalles no es guanyen als carrers, sinó als Parlaments. Conscients d'aquesta realitat, a les eleccions legislatives celebrades fa uns dies al país on mana aquell senyor que fa tremolar de vergonya aliena, s'hi van presentar 257 candidates que potser uns anys abans s'haurien quedat practicant l'activisme des de segona línia. Moltes són negres i llatines, cansades de veure com tants homes blancs ho esguerren tot.

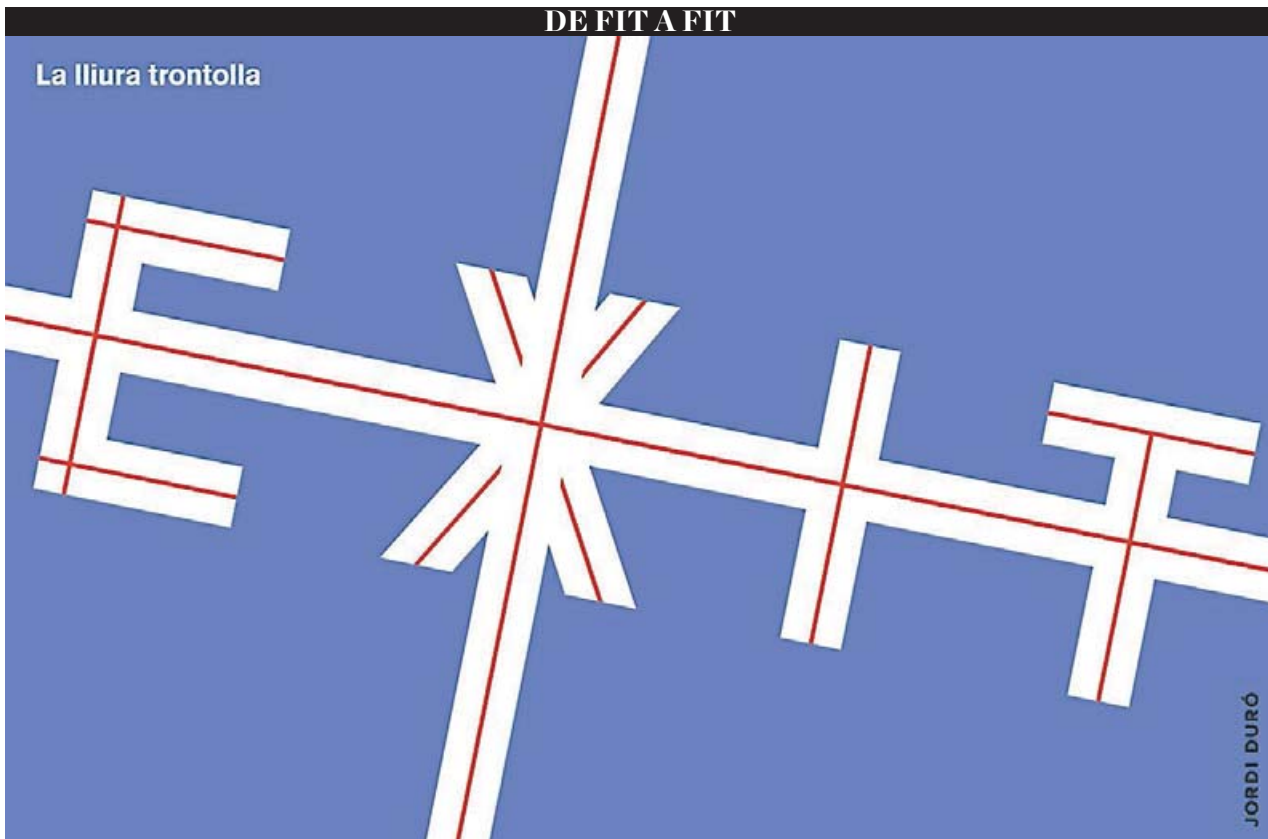
❖ El resultat de les eleccions ha sigut que els demòcrates han pres el control i que gairebé cent dones s'asseuran a la Cambra de Representants dels EUA, en concret 98, és a dir, un 22,5%. Segons la Unió Interparlamentària abans eren al lloc 104 de gairebé dos-cents països pel que fa a la representació femenina al Parlament i ara han pujat al 70. Un bon gruix d'elles –també compten les republicanes– faran realitat la frase d'Angela Davis “Els pròxims 1.459 dies de l'administració Trump seran 1.459 dies de resistència”.

❖ Espanya és un país amb molta més representació de dones al Parlament, un 39,1% l'any 2017. Les fotos de la controvertida Transició ens diuen d'on venim, mentre que l'any 1990 eren només un 14,6%. Pel camí s'hi han incorporat dones que manen com homes despotas o pitjor –a l'estil de Rita Barberá–, però també altres de valuoses, constructives i disposades a invertir inèrcies perniciososes. Amb elles alcaldesses com Manuela Carmena i Ada Colau, que intenten fer polítiques per a les persones i no per als lobis, amb infinites dificultats, les pròpies d'un país que educa en les ambicions personals i no en les col·lectives.

❖ A l'article que va guanyar el darrer Premi de Periodisme María Luz Morales, “Les raons d'Antígona”, publicat en aquest diari, Marina Subirats es preguntava: “¿Serem capaces les dones de fer una altra política quan aconseguim quotes importants de poder?” Apostava que sí, que el nostre costum ja ancestral de situar-nos al costat de la vida ens feia hàbils per a la política i el govern. I qui diu les dones, diu tots els que vulguin fer de la política un veritable servei públic. L'actual alcaldessa de Roma, Virginia Raggi, primera dona a ocupar el càrrec, potser seria una excepció. Ni tan sols és capaç de garantir la continuïtat de la veterana Casa Internazionale delle Donne. I ja veurem com se'n surt Theresa May... Ai, les excepcions confirmen la regla. “*The future is female* / El futur és femení”, però només si les polítiques femenines agafen el timó del món i ens duen a bon port.

DE FIT A FIT

La lliura trontolla

JORDI DURÓ